

Luminătorul

Anul LXXXVII Nr. 6

Iunie 2001

„Dar un samaritean care era în călătorie a venit în locul unde era el, și când l-a văzut, i s-a făcut milă de el...”
(Luca 10:33)

Cu post și rugăciune

(Continuare din numărul trecut)

3. Postul durerii

Da există un post... al durerii. La I Samuel 31:13 ni se spune că poporul Israel, care fusese înfrânt în bătălia pierdută de Saul cu filistenii la Ghilboa, bătălie în care a murit și Saul și fiii lui, după ce i-au îngropat, „au postit șapte zile”. Un post al durerii. A fost un post al unei adânci dureri sufletești!

Ceva asemănător este amintit și în Geneza 50:10, când Iosif a înmormântat pe Iacov, tatăl său, în peștera din ogorul Macpela, față în față cu Mamre, în Canaan, unde a fost plângere mare, cu multă jale. Iosif a ținut în cinstea tatălui său un bocet de șapte zile; bocet al durerii. Iar în Iudecători 2: 4-5, ni se menționează despre un alt plâns al poporului întreg în fața lui Dumnezeu. Au fost muștrați la Bochim de Îngerul Domnului pentru că nu ascultaseră, și poporul a plâns. A fost acolo un geamăt al durerii.

Deci, există și un post, în care cuvintele se schimbă în plâns și gemet al durerii. O durere atât de mare, încât astupă cuvintele din gură, care înlătură pofta de mâncare! Un post care exprimă o durere nepus de mare, când orice dorință dispăre, și rămâne numai suspin

și hohot amar de plâns!

priviți în textul de la II Samuel 1:11-12, unde ni se arată continuarea durerii, după pierderea lui Saul, a fiilor săi și a poporului răpus de filistenii. De data aceasta David e cu oștenii săi: „David și-a apucat hainele și le-a sfâșiat și toți oamenii care erau lângă el au făcut același lucru. Au jelit, au plâns și au postit până seara, de durere pentru

Saul, pentru fiul său Ionatan, pentru poporul Domnului, fiindcă fuseseră tăiați cu sabia”. Au postit, s-au jelit, au plâns. A fost un post al durerii adânci.

În textul de la Neemia 1:4, apare același aspect al postului: postul durerii și al plânsului: „Când am auzit aceste lucruri, am șezut jos, am plâns și m-am jelit multe zile. Am postit și m-am rugat înaintea Dumnezeului cerurilor”. Neemia vede starea Ierusalimului, dărâmaturi și ruine. „Cei ce au mai rămas din robie sunt acolo, în țară, în cea mai mare nenorocire și ocară; zidurile Ierusalimului sunt dărâmate și porțile arse de foc” (1:3). Sufletul lui Neemia este copleșit, și vrea să se apropie de Dumnezeu, dar n-are altă cale decât în plâns, rugăciune și post. Acesta e postul care ne apropie de Dumnezeu prin această „slujitoare” neplăcută pe care ne-o trimite Dumnezeu, durerea!

Sunt multe lucruri sau întâmplări neplăcute, nedorite, care apar în viață și asupra cărora, ca simpli oameni, nu ne putem exercita controlul. Firea noastră vrea să controleze totul și să fie sigură pe

toate. Dar, durerea vine să ne spună că **trebuie** să depindem de Dumnezeu, Creatorul și Susținătorul a toate, și că numai atunci avem fericirea în viață și adevărata bucurie, numai când suntem **prinși, cu amândouă mâinile noastre**, de Mâna lui Dumnezeu!

Una din cele mai minunate și înfocate rugăciuni, pe care le-am auzit, a fost rugăciunea unui om care a stat mult timp la închisoare și, din închisoare, pentru că și-a dat seama că durerile și încercările prin care trecea vor ajunge să-i ia chiar și mintea, și s-ar putea să nu mai știe nici ce spune, s-a rugat: „Doamne, să nu-mi ascuți ruga din

temniți, când îți cer să mă scapi de suferințe, sau când îți cer să-mi faci viața mai ușoară, pentru că s-ar putea ca rugăciunea mea să fie din durerea prea mare și din dorința firii pământești!” Iată-l cum și-a pus rugăciunea în versuri:

*Doamne, eu îți cer
în fața îngerilor mulți,
Ca Tu în temniți ruga
în veci să nu-mi ascuți!
Și-n mormânturi de ziduri,
lanțuri și ruine,
Să faci, întotdeauna,
voia Ta, Doamne, cu mine!*

Rugăciunea și postul **durerii** ne apropie și ne alipește de Dumnezeu, Singurul în Care găsim ajutor și salvare în orice situație! Postul acesta este un semn al recunoașterii slăbiciunilor noastre, e un post al cercetării în care ne oprim să vedem dacă nu cumva am rătăcit cărarea harului, e un post al proslăvirii lui Dumnezeu pentru tot ce primim de la El, e un post în care strigăm fără cuvinte: „Doamne, scapă-ne, căci pierim!” -- V.P.

(Va urma)

„Luminătorul” — Publicație lunară a Asociației Baptiste Române din S.U.A. și Canada. Editor: Dr. Petre Ordeanu; editor adjunct: Marius Măduța; administrator: George Scobercea; casier: John Cotârlă.

Abonamentele, 12 dolari pe an, se pot face prin casieria administrativă:

John Cotârlă
3015 W. Kilburn Rd.
Rochester Hills, MI 48306

Articolele, fotografiile, informațiile, se pot trimite la redacție:

„Luminătorul”
4010 N. Lawler Avenue
Chicago, IL 60641

Donațiile pentru lucrarea de misiune, ajutor și caritate prin Asociație se pot trimite la casieria de misiune:

Dr. Moise Filipescu
1417 Ardmore Avenue
Glendale, CA 91202

C a l e a

de George McDonald

❖ **„Dacă vrei să fii desăvârșit, i-a zis Isus, du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer. Apoi vino și urmează-Mă!” (Matei 21:19)**

Pe când Domnul Isus ieșea dintr-o casă (Matei 10:10,17), tânărul a alergat la El și îngenunchind I s-a adresat: „Bunule Învățător!” Cuvintele cu care Domnul Isus îl întrerupe pe acest tânăr, arată poziția Lui cu privire la dumnezeire. În acel moment, în fiecare moment, atât în grădina Getsimane sau în contactele cu oameni în suferință, gândul Domnului Isus și desfătarea Lui au fost în voia și persoana Tatălui. Bucuria vieții Domnului Isus, și viața Lui însăși, a fost în Tatăl. Gândul Lui era îndreptat întotdeauna la Tatăl. Poate fiecare dintre noi avem un gând care ne înveselește, sau ne satisface, sau ne dă chiar putere, atunci când viața pare că se oprește pentru câteva momente. Dar Domnul Isus nu are nevoie de o pauză îndelungată, de un răgaz de la activitatea de zi cu zi: gândul Lui a fost întotdeauna cu Tatăl. Viața Lui a fost ascunsă în Dumnezeu. Domnul Isus nu a venit în lume ca să arate puterea-I proprie peste creație, sau influența Sa asupra inimii omului. El a venit ca oamenii să-L cunoască pe Tatăl, pe Cel care a fost bucuria Lui și viața Lui. Fii oamenilor au fost fii de Dumnezeu, ca și El. Împăcarea dintre oameni și Tatăl a fost scopul Lui suprem, indiferent de prețul pe care trebuia să-L plătească. A venit ca să facă voia Tatălui. Nu era interesat în El Însuși, ci în Tatăl Său și în copiii Tatălui. Nu și-a dorit ca să-i audă pe alții numindu-L „bun.” Pentru El, aceasta nu avea nici o importanță. Domnul Isus venise ca să arate oamenilor bunătatea lui Dumnezeu. Pentru aceasta a intrat El în lumea aceasta în care slava era înnoată. „Mă

numești bun! Dar gândește-te la Tatăl Meu!” Slava Domnului Isus era în faptul că Tatăl Său este mai mare. Cel care creează este mai mare decât cel care este creat. Tatăl a fost Tată dintotdeauna. Fiul a fost întotdeauna Fiul. Dar Fiul nu vine de la Sine, ci de la Tatăl, nu trăiește prin puterea-I proprie ca Tatăl. Dacă n-ar fi Tatăl, Fiul n-ar exista. Tot ce este al Domnului, este al Tatălui, și tot ce este al Tatălui, îi este dat Fiului. Bunătatea Domnului Isus este din bunătatea Tatălui. Și pentru că Tatăl este bun, Fiul este bun. Când aude Fiul cuvântul „bun,” inima-i tresaltă la gândul bunătății Tatălui. Pentru bunătatea Tatălui avea să sufere Fiul durerea, moartea. Ceilalți copii ai Tatălui trebuie să învețe să-I aducă Tatălui ceresc recunoștința lor, să-L iubească la fel cum L-a iubit Fiul.

Tânărul se întoarce apoi la întrebarea care-i frământa inima: ce bine trebuie să fac pentru ca să moștenesc viața veșnică? Nu putem ști cu exactitate ceea ce a însemnat „viața veșnică” în mintea acestui tânăr. Dar oricare ar fi explicația înțeleșului cuvintelor lui, putem fi siguri de faptul că pentru el viața veșnică reprezenta ceva ce el nu avea încă, deși știa că are nevoie de acest lucru, ceva ce știa că se câștigă doar pe cărarea „binelui.” Dar speranța lui era să câștige lucrul acesta prin a face ceva, când în realitate ceea ce-și dorea el era o stare. Dar pe Domnul Isus nu l-a interesat nici adevăruri parțiale, nici fapte izolate. N-a vrut să știe nici despre speculații în probleme de moralitate sau de religie. Domnul Isus dorea ca oamenii să devină buni, pentru că faptele bune sau lucrurile bune nu L-au încântat. Chiar dacă printr-un cuvânt Domnul Isus ar fi putut să satisfacă întrebările filozofiei cu privire la bine sau la adevărul absolut, am curajul să spun că n-ar fi rostit acel cuvânt. Mai degrabă a murit, pentru ca să-i facă pe oameni să devină

buni și să găsească adevărul. Răspunsul Lui la întrebarea ostașului sau a fariseului a venit din inimă.

Când Domnul întrebă: De ce mă întrebi „Ce bine?”, accentul nu este pe persoana Domnului Isus. El nu vrea să spună „De ce mă întrebi pe mine. . .?” Domnul Isus este Cel pe care se cuvine să-L întrebăm. Dar aspectul important este nu un lucru, ci o Ființă. Domnul Isus încearcă să-i îndrepte atenția de la un lucru, la o persoană. De ce mă întrebi despre un lucru bun? Este o Ființă bună prin care locuiește orice lucru și orice altă ființă vie își primesc însemnătatea. El este singurul care poate să transforme orice în bine, pentru că El Însuși este sursa oricărei bunătăți.

Domnul Isus afirmă faptul că răspunsul la întrebarea tânărului bogat se află în Dumnezeu. Dar Domnul Isus trebuie să explice mai multe. „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.” Pentru că, dacă poruncile n-au nimic de-a face cu „intrarea în viață,” atunci de ce au mai fost date omenirii? Aceasta este datoria tânărului – trebuie să păzească poruncile. Atunci, cărarea înspre viața veșnică cere păzirea poruncilor! Dacă Domnul Isus spune așa, cine are dreptul să-L contrazică? Ce alt drum poate exista înspre viață decât acela trasat de Domnul Isus? Acesta este începutul cărării: dacă un om nu ține poruncile, nu poate intra în viața veșnică. Dar păzirea poruncilor nu este viața veșnică – este doar cărarea. Păzirea poruncilor are o relație apropiată și esențială cu viața veșnică. Domnul Isus îi spune că iubirea de Dumnezeu este totul. El îi dă tânărului bogat puțin din ceea ce înseamnă viața Lui Însuși. Dar tânărul bogat nu a fost gata de a primi mesajul acesta. El a vrut viața veșnică. Dar aceasta a însemnat să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul și cu tot cugetul său. Numai că tânărul nu era gata de un asemenea mesaj. Iubirea lui Dumnezeu

în felul acesta nu este începutul cărării, ci este sfârșitul, destinația. Tânărul bogat nu putea înțelege că aceasta este de fapt viața veșnică. Mulți creștini din ziua de azi nu înțeleg lucrul acesta. Domnul Isus îi răspunde la întrebare în mod direct – îi spune ce are de făcut. Și acesta este un lucru pe care tânărul putea să-l facă, să țină poruncile. Dar când acesta întreabă „Care?” Domnul Isus îi răspunde numai cu privire la acelea care au de-a face cu aproapele lui, și apoi sfârșește cu cea mai mare și mai grea dintre toate.

Nu există păzire a poruncilor care să-L satisfacă pe Dumnezeu fără o păzire desăvârșită a poruncilor Lui. Dar aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu privește cu plăcere înspre orice încercare sinceră de păzire a poruncilor Lui. Care tată nu este mulțumit de primele încercări ale fiului său de a umbla? Dar care tată va fi mulțumit cu mai puțin decât cu pașii siguri ai fiului care este acum matur?

După ce Domnul Isus menționează toate poruncile pe care vroia să le scoată în evidență, tânărul răspunde îndată că toate aceste porunci le-a păzit. Trebuie oare să-l credem pe cuvânt? Domnul Isus, cel puțin, îl ia pe cuvânt. Apoi s-a uitat la el și l-a iubit. Oare să fi fost Domnul Isus înșelat de cuvintele tânărului? A fost tânărul nesincer în afirmația lui, sau a crezut Domnul că tânărul bogat ținuse toate poruncile? Într-un anumit sens, tânărul a păzit poruncile. Desigur, în mod deficitar, dar încercase. Și probabil că de ani de zile, tânărul acesta a depus mult efort pentru a păzi legea. Dar scopul poruncilor a fost să-i facă pe oameni să ajungă la capătul puterilor lor, și acolo să întâlnească sursa vieții și a legii, pe Cel care face împlinirea legii posibilă. Se pare că tânărul a ajuns la punctul acela. Păzirea poruncilor nu i-a dat împlinire tânărului și nici odihnă. Dar își dorea viața veșnică, un lucru care nici cel puțin nu era menționat în lege. Păzirea poruncilor legii a produs în tânărul bogat o foame pe care legea sau ținerea legii nu puteau să i-o dea.

După păzirea poruncilor, tânărul acesta a fost gata pentru a învăța a altă lecție, mai avansată. Domnul Isus n-a

Eroziunea familiei

de Chuck Colson

Recensământul din 1990 arată o creștere în numărul a tot felul de familii, cu excepția uneia singure: familia tradițională cu doi părinți. Cei care studiază demografia ne spun că ne aflăm într-un proces de redefinire a familiei americane. Dar care sunt consecințele acestei „redefiniri”?

Rezultatele din recensământul de anul trecut arată că numărul familiilor cu sau fără copii a scăzut. Mai mult: persoane care trăiesc singure, fără familie, sunt acum în număr mai mare decât cei care au o familie și copii. În același timp, numărul celor care trăiesc ca „parteneri necăsătoriți” a crescut cu 75 la sută. Cel puțin o treime din aceștia au un copil minor în casa lor. Numărul familiilor cu un singur părinte de asemenea s-a mărit. Cei care se ocupă cu aceste studii, au oferit câteva motive prin care vor să explice cauzele acestor schimbări. Primul, este divorțul. Cu toate că numărul de divorțuri a încetat să mai crească, este mai mare ca întotdeauna. Mulți amână sau chiar renunță la căsătorie. Dar oricare ar fi motivele, cum spunea Andrew Cherlin de la Universitatea John Hopkins, „locul central al căsătoriei în cadrul familiilor noastre se schimbă.” Diminuarea importanței căsătoriei în familiile de azi ne afectează pe toți, dar mai ales pe copiii noștri.

În cartea „Dragostea și Economia,” Jennifer Roback Morse afirmă că există „un număr impresionant de evidențe” care arată înspre dificultățile întâmpinate de copiii care trăiesc în familii cu un singur părinte, sau cu părinți vitregi. În medie, aceștia termină mai puțini ani de școală și se lasă mai adesea de școală înainte de terminarea studiilor. Tot ei sunt aceia care comit mai multe crime și se intoxică cu alcool și droguri, în mai mare măsură decât copiii crescuți în familii intacte.

Acestea sunt doar câteva dintre așa numitele „rezultate adverse” provenite din familiile mai puțin tradiționale. Oricare ar fi problema, șansele sunt mai mari ca această problemă să aibă loc într-o familie cu un singur părinte sau cu familia vitregă, decât în familiile cu doi părinți.

Cu cât numărul copiilor crescuți de către părinți care nu sunt căsătoriți crește, cu atât crește și pericolul dezastrului. De exemplu, un bărbat care locuiește cu prietena lui și cu copilul acesteia, este de treizeci de ori mai predispus la abuzul acestui copil decât ar fi tatăl care este căsătorit cu mama copilului. Dar chiar și când abuzul nu este parte din ecuație, copilul este afectat în mod negativ de faptul că nu există devotament reciproc între adulții din casă. Frances Goldscheider, de la Universitatea Brown, spunea în editorialul Washington Post, că proporția ridicată a despărțirilor dintre cupluri necăsătorite, „cauzează instabilitate în viețile copiilor.” Bineînțeles!

Aceasta mă face să-mi pun întrebarea: Dacă aceste schimbări sunt atât de dăunătoare copiilor noștri și societății în care trăim, de ce sunt atât de îmbrățișate de americani? Motivul se găsește în filozofia vieții multora: autonomia personală este considerată ca cel mai mare beneficiu pe care-l oferă viața. Este valoarea care depășește orice altă valoare.

Și în timp ce spunem că ne iubim copiii și le vrem binele suprem, mult prea mulți părinți nu îngăduie „dragostei” acesteia să afecteze stilul de viață pe care-l trăiesc. Ni se cere să acceptăm tot felul de schimbări, cum ar fi carburanții reformulați sau micșorarea taxelor, „de dragul copiilor noștri.” Dar ni se pare că a sta împreună ca familie, de dragul copiilor, după standardele de astăzi, este o cerință prea exagerată.

Se poate ca cifrele să mintă, dar mint mai puțin decât noi. Și aceste cifre ne arată unde ne este inima. De aceea creștinii sunt datori să-i ajute pe cei din jur să înțeleagă mesajul acestor cifre cu privire la alegerile noastre - și în același timp, cu privire la consecințele asupra celor pe care-i iubim.

voit să-l lase acolo unde era – Domnul Isus a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. Hristos a văzut în tânărul acesta nevoia mare de desăvârșire, un lucru pe care creștinul de rând nu o vede. Desăvârșirea, dar desăvârșirea Tatălui, este viața veșnică. „Dacă vrei să fii desăvârșit!” i-a spus Domnul Isus. Ce onoare pentru tânărul acesta – ca

Domnul Isus însuși să vadă dorința lui după desăvârșire! Dar ce așteptări mari are El de la tânărul acesta! Ca să ajungă la desăvârșirea dorită, trebuia să vândă tot ce are, să dea la săraci, iar apoi să-L urmeze pe Domnul. Se poate ca acest lucru să fie singurul care mai stătea între el și viața veșnică? Numai Dumnezeu știe ce victorie putea fi

câștigată în tânărul bogat prin ascultarea de porunca aceasta! Mult mai mult se cerea pentru desăvârșire, dar pasul următor era ca tânărul acesta să vândă tot ce are și să dea la săraci.

Nu se găsea nimic de felul acesta în lege. Nu era oare prea greu? Nu era greu de lăsat pământul și de câștigat cerul, iar pentru lucrurile eterne să renunțe la cele trecătoare? Să-i întoarcă spatele lui Mamona și să-L urmeze pe Domnul Isus? Numai cel care nu L-a urmat pe Domnul niciodată și nu-L cunoaște, care n-a înșetat după neprihănire niciodată și nici după viața veșnică, numai acela poate spune că este greu. Tânărul a ajuns până aici, a câștigat trecere în ochii Domnului. Pentru el, Domnul Isus ar fi făcut ceea ce a făcut pentru toți oamenii – să fie mijlocitor între ei și Dumnezeu. Domnul Isus l-ar fi eliberat pe moment, și l-ar fi făcut moștenitor al vieții veșnice.

Probabil că tânărul acesta își iubea averea la fel ca toți ceilalți oameni. Dorința Domnului Isus a fost să-l elibereze pe tânărul acesta de atitudinea sa. Și chiar mai mult, de robia sa. Pentru că cel care nu se poate despărți de averile sale, este într-adevăr un rob. Domnul Isus ar fi putut să ia bogăția de la omul acesta prin voința Lui proprie, dar modul acesta de lucru nu ar fi fost destul de bun. El a vrut ca tânărul să renunțe la bogăția lui prin propria-i voință. Aceasta ar fi fost o victorie pentru amândoi! Așa și-ar fi câștigat el libertatea și viața. Numai atunci când voia Domnului Isus ar fi fost una cu a tânărului putem spune că tânărul putea să fie liber de robia în care se afla. Pentru fiecare om există un asemenea moment în viață, când trebuie să facă o alegere. Tânărul acesta nu a fost gata să asculte.

Oare aceasta să fi fost singura șansă pe care a avut-o tânărul de a câștiga viața veșnică? Nu ni se spune. Ca să-l facă pe omul acesta capabil de a primi

viața veșnică, Domnul Isus trebuie întâi să facă din el un om sărac. Se poate ca tânărul acesta să fi fost mai mult decât bucuros să-și folosească bogăția pentru Împărăția lui Dumnezeu. Dar ca să se despartă de avuția lui pentru a sluji Domnului, lucrul acesta nu putea să-l facă. Nu încă!

Și cum putea să continue să-și trăiască viața în păzirea poruncilor după această convorbire? Oare nu va începe acum să-și vadă neputința, sau scopul mai înalt al poruncilor? Oare nu urma să vadă păzirea poruncilor ca o cerință mai acută decât oricând, dar imposibilă pentru că ceva lipsea în viața

„Du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer. Apoi vino și urmează-Mă!”

lui? Poruncile nu pot fi niciodată ținute, atâta timp cât există o luptă personală pentru păzirea lor. Ființa umană va fi întotdeauna copleșită de greutatea imposibilității de a fi desăvârșit. Omul are nevoie de inimă curată pentru a avea mâni curate. Are nevoie de puterea dragostei, iar nu de simțul datoriei. Adevărul va fi făcut înțeles într-o bună zi. Și ce amară va fi această descoperire! Tânărul refuzase viața veșnică, chiar Viața.

Iată cuprinsul veștii acestui tânăr: el a început foarte timpuriu să urce pe scara veșnică. A ținut poruncile, și fiecare poruncă păzită a însemnat o altă treaptă urcată. Dar pentru că avea cele necesare, nu a văzut necesitatea veștii veșnice. Era stimat și bine văzut în ochii

semenilor săi, iar renunțarea la bogăția și la poziția lui în societate, ar fi însemnat ca el să se coboare la nivelul oamenilor de rând. De ce să nu țină bogăția aceasta? De ce să nu o folosească în serviciul Domnului? Ce înțelepciune putea să fie în renunțarea la un avantaj atât de enorm? Putea să-și dăruiască bogăția în slujba Împărăției, dar nu putea să se despartă de avuție. Cum puteau banii să fie o piedică pentru intrarea în viața veșnică? Cum poate un om bogat să creadă că el însuși are o mai mare valoare decât banii săi? Sau că lupta divină poate fi dusă mai bine fără aceste piedici materiale?

Tânărul acesta ar fi înțeles curând perspectiva Domnului Isus dacă ar fi ascultat, pentru că ascultarea este instrumentul prin care Dumnezeu ne deschide ochii. Există un pericol pentru fiecare care încearcă să păzească poruncile – păzirea poruncilor ne poate face să avem o părere mai înaltă despre noi înșine.

Nu știu felul în care tânărul acesta a înțeles viața veșnică. Dar oricare ar fi fost părerea lui, probabil că în mintea lui, neprihănirea în ochii lui

Dumnezeu era un lucru pe care el însuși trebuia să-l îndeplinească. Dar Dumnezeu însuși coboară, în persoana Domnului Isus, pentru a-l lua de mână pe acest tânăr. Și apoi îi arată primul pas, pe care tânărul nu l-a înțeles. Picioarele lui sunt greoaie – purtau încălțăminte de aur. Ca să urce pe scara aceasta, tânărul trebuia să-și lepede încălțăminte. Pentru el a fost mai de dorit să umble cu ea pe pământ, decât s-o lase pentru a intra într-o lume în care aurul lui nu valora nimic. Câtă tristețe în avuția lui! Dar cu toate că un om nu va putea niciodată să fie mântuit fără a fi eliberat de robia avuției lui, este „anevoie”, dar nu imposibil pentru un bogat să intre în Împărăția lui Dumnezeu. □

Martian Cocian

16 Mai 1920 – 8 Aprilie 2001

S-a născut la 16 mai 1920 în comuna Tîrlișiu, Județul Bistrița Năsăud, o localitate așezată la poalele muntelui Țibleş, în care s-a născut și cunoscutul scriitor român Liviu Rebreanu. Așa după cum afirma adeseori, de mic copil a mers la biserica ortodoxă din sat cu părintii lui, care erau oameni cucernici și cu frica lui Dumnezeu. Cu o minte ageră și dornică de a cunoaște, de mic a iubit cartea și a memorat poezii întregi scrise de poezii preferați: George Coșbuc, Mihai Eminescu și Octavian Goga.

Mai târziu, după ce s-a refugiat în România din satul natal, care era sub ocupație austro-ungară, aici a avut câteva experiențe ce i-au schimbat viața pentru totdeauna. Mai întâi, când aflase că mama lui de care era despărțit acum, a murit, și în timp ce era cu sufletul întristat și descurajat, într-o noapte a văzut-o și pe când se apropia s-o îmbrățișeze în vis, a constatat că nu era ea. Era Isus care apoi avea să umple golul sufletului său. Sensibilizat de Duhul lui Dumnezeu, a început să caute pe copiii Domnului. Primele influențe în viața lui le-a avut prin frații de la Oastea Domnului. Își amintea cum într-o seară, fiind militar, într-o localitate, pe când trecea pe lângă o casă, a zărit o lumină și a auzit prin geam o cântare creștină. A intrat și a fost surprins. Printre cei prezenți era și un general de armată. Imediat a luat poziție, a salutat, și a cerut permisiunea să raporteze. Generalul i-a spus: „tinere ocupă loc, aici nu sânt generali și alte grade, ci doar frați”.

Apoi, pe când era șeful popotei la o garnizoană militară din Arad, s-a apropiat de el un ofițer, inginerul Cicireanu care i-a vorbit de Domnul Isus și într-o seară l-a invitat la biserică. Au mers împreună la biserica din Arad-Șega unde a fost impresionat să vadă doar câțiva frați și surori în vârstă ce cântau legănându-se ușor cântarea „ora frumoasă a sosit când fiii lui Dumnezeu la rugăciune se adună înaintea tronului Său”. Nu va uita cum

fratele Cicireanu a predicat în seara aceea din versetul „suflete preacurvare, nu știți că prietenia cu lumea este vrășmășie cu Dumnezeu?” Efectul a fost așa de mare încât s-a hotărât să-și predea viața Domnului Isus. La Biserica Șega era atunci păstor fratele Ioan Truța, care într-o duminică l-a invitat la biserica din Curtici unde l-a chemat la

amvon să predice. A fost surprins fiindcă era militar și doar prieten, dar a ținut o predică pe care nu o va uita nici el, nici alții. Așa a lucrat Dumnezeu în viața fratelui Martian Cocian, care apoi a fost botezat de către fratele Pitt Popovici în data de 24 martie 1946.

În biserica din Șega a întâlnit o fată cu numele Petrica Florica cu care s-a căsătorit și tot acolo a fost chemat în lucrarea lui Dumnezeu. Biserica l-a ales ca păstor înainte de-a merge la Seminarul Baptist din București, pe care l-a absolvit cu rezultate deosebite. A iubit Cuvântul lui Dumnezeu și l-a memorat cu nesat, fiind ajutat și de o memorie scilpitoare.

Dumnezeu a binecuvântat familia Cocian cu patru copii. Toată viața a fost un soț credincios și și-a iubit mult soția pe care o numea „Floricuța mea”.

Deasemenea a fost un tată iubitor, totdeauna gata de jertfă pentru binele copiilor lui. A dorit să-și vadă copiii făcând școală, studii superioare, și adeseori ne spunea: „vreau ca voi să puteți mărturisii pe Domnul Isus celor mari”. S-a bucurat să-și știe copiii credincioși Domnului Isus și angrenați în lucrarea Lui.

L-a slujit pe Domnul cu credincioșie, fiind caracterizat de integritate morală și spirituală. A fost un om ce nu a îmbrățișat compromisul nici chiar atunci când trebuia plătit un preț mare. A rămas tare în perioade furtunoase, când a fost interogată de securitate, când a fost amenințat în toate felurile și când i se cerea colaborarea cu autoritățile. A urât sistemul de turnătorie practicat de securitate, care recruta frați pentru a obține informații din sânul bisericii. Așa se face că atunci când a trebuit semnat Manifestul Creștin, el s-a alăturat celor 50 de păstori semnatari. Tot așa se face că la amvonul bisericii Șega au avut acces copii ai lui Dumnezeu duhovnicești dar ce nu erau pe placul autorităților. Când frații din gruparea Moisescu au ieșit de la închisoare, ei au avut loc în biserica din Arad – Șega unde au ajuns învățători de școală Duminicală. Din cauza aceasta a fost numit adesea “moisist” – nume care pentru el însemna colaborare cu aceia care-L iubeau pe Domnul Isus. A iubit toți păstorii și se bucura în compania lor. Fără să urmărească afirmarea între oameni, fără să dorească funcții administrative, a slujit Domnului în bisericile pe care le-a păstorit cu toată inima. Iubea părtășia celor ce-L iubeau pe Domnul Isus, a celor duhovnicești. Toată viața a fost avocatul unei relații intime cu Domnul Isus și a inspirației pe care o dă Duhul lui Dumnezeu în vorbire și în predicarea Cuvântului. A iubit disciplina dar nu a fost legalist, ci a propovăduit Harul lui Dumnezeu de care s-a bucurat toată viața. Bucuriile lui erau să-L mărturisească pe Domnul Isus sufletelor pierdute și întoarcerea acestora la Dumnezeu. Ținuta exemplară și statornicia pe care a dovedit-o înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor i-a dat harul să fie instrumentul de întoarcere la mântuire a unui locotenent de securitate ce avea însărcinări de supraveghere a cultelor

și care a făcut mărturisirea întoarcerii sale în biserica din Șega.

În 1978 a venit în Statele Unite împreună cu toată familia. Despărțirea de biserica Șega pe care a păstorit-o aproximativ 30 de ani a fost grea și emoționantă. În ziua plecării, pe peronul gării l-au salutat sute de frați și surori cu lacrimi în ochi. N-a uitat acele clipe niciodată. Ajuns în Statele Unite, s-a dovedit a fi același om credincios, harnic și vizionar. În Chicago a înființat Biserica Baptistă Română Betleem, iar apoi în 1984 a pus bazele Primei Biserici Baptiste Române din Atlanta. Lucrarea printre românii din America nu a fost mai ușoară decât lupta cu autoritățile comuniste, ateiste din România. Adeseori a fost înconjurat și de frați mincinoși, cu interese meschine, personale, ascunse... în numele lucrării lui Dumnezeu. Aceștia i-au produs suferințe mari. S-a bucurat însă să știe că, în timp ce slujește oamenii, este de fapt în slujba Aceluia care a suferit mult mai mult, care a suferit pentru noi moartea pe Golgota. Astăzi, în bisericile române din Chicago, Atlanta și în alte orașe din Statele Unite sânt din aceia care au fost și ei ajutați de fratele Cocian și care nu odată au răspuns cu rău binelui de care au avut parte. A trăit o viață frumoasă, nu fără greutăți și probleme dar cu încredere în Acela care l-a ajutat și binecuvântat cu o trăire exemplară și o mărturie vie.

La 8 aprilie 2001, s-a stins un glas de înger, și fratele Martian Cocian s-a dus la Domnul Isus, pe care l-a iubit și așteptat. I se potrivesc cuvintele: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De-acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în „Ziua Aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (II Timotei 4:7-8).

Cu inimile afectate de durerea despărțirii dar în nădejdea revederii își iau rămas bun soția, cei patru copii și unsprezece nepoți, împreună cu mulți dintre aceia care l-au iubit și a căror viață a fost influențată prin lucrarea pe care a făcut-o.

❖ **Semnatarii necrologului sunt:**
mămica, Puiu, Tifti, Cristi și Dana.

Un nou început cu Dumnezeu

Mulțumim lui Dumnezeu pentru harul și îndurarea pe care o manifestă întotdeauna pentru cei ce sunt copii Săi de pretutindeni, ce caută să-L servească și să-L slujească pe Acela, care în nemărginita-I dragoste Și-a dat Fiul să moară pe crucea de la Golgota, pentru răscumpărarea și mântuirea întregii omeniri. Astfel s-a întâmplat și cu câțiva frați și surori români în Domnul din zona metropolitană Denver, Colorado, după încetarea activității Bisericii Române din Denver în urmă cu câțiva ani, prin ieșirea la

pensie a fratelui Ioan Negru. În toamna anului trecut, s-au intensificat legăturile dintre familiile române, și dorința de părtășie comună a devenit tot mai aprinsă. Tot mai plăcute au fost acele momente, când frații împreună cu familiile lor se adunau, se rugau, slăveau și se hrăneau din Cuvântul lui

Dumnezeu în limba în care s-au născut, limba română. În acele clipe înălțătoare, Dumnezeu a pus pe inima noastră dorința de a ne jertfi mai mult pentru El și pentru comunitatea română din Colorado, de a „rezidi zidurile Ierusalimului”, cum a făcut în vechime omul lui Dumnezeu, Neemia, și anume constituirea Misiunii Române din Denver, la începutul lunii ianuarie 2001. Dumnezeu, în nemărginita-I milă a răspuns rugăciunilor noastre și a întărit slăbiciunea noastră găsim cu cale ca tot mai mulți frați români să sosească în Colorado și astfel bucuria părtășiei sfinte să crească în fiecare zi.

Misiunea Română din Denver a primit sprijinul total al fraților de la Asociația Bisericilor Baptiste Române din SUA și Canada, și anume a fraților Valentin Popovici și Marcu Hobafcovici, cât și al bisericilor baptiste române și al fraților de pe întreg cuprinsul SUA. Prin grija fraților de la Asociație, am fost vizitați lunar de frați evangheliști, care au vestit Cuvântul lui Dumnezeu și ne-au încurajat în lucrare. Astfel am fost vizitați de frații Ioan Hosu, Nelu Tripon, Marcu Hobafcovici, Vali Ciortan, Severin Barrows, urmând ca alți frați să ne viziteze în perioada următoare.

Scopul Misiunii Române din Denver nu este altul, decât ceea ce scrie apostolul Pavel celor din Corint în 2 Cor.2:14-15, aceea „de a răspândi în orice loc mireasma lui Hristos, printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării”. De aceea în slăbiciunea noastră ne punem la dispoziția lui Dumnezeu care este atotputernic, și avem dorința arzătoare de a-L face cunoscut în bunătatea Sa nemărginită și celorlalți români din Colorado cu care dorim să avem părtășie, să-L slujim și să ne închinăm împreună în Casa Domnului, acolo unde harul Lui se revarsă pe deplin. Avem încredințarea că Dumnezeu „nu va frânge trestia ruptă și nu va stinge un fitil care fumegă” (Matei 12:20), ci va binecuvânta și va întări începuturile pline de speranță ale lucrării sfinte din această parte a lumii.

Având ca temelie învățăturile Sfintei Scripturi, dorim ca viitoarea Biserică Baptistă de limbă română din Denver să fie un trup viu și sănătos în care noi ca și mădulare sfinte, la dispoziția lui Dumnezeu să putem să-I aducem laudă prin viața noastră, să fim o lumină călăuzitoare și o binecuvântare pentru tot mai mulți semeni, un canal prin care Dumnezeu să-Și reverse binecuvântările Sale Sfinte. Continuăm să stăm în post și rugăciune, aducând în fața tronului de har al lui Dumnezeu toate problemele noastre, cerând ca Dumnezeu să binecuvinteze lucrarea din Denver, să transforme această misiune într-o biserică puternică și să rânduiască un păstor după voia Sa, ca să fim astfel o bună mărturie printre românii din Colorado. Rugați-vă pentru noi!

Misiunea Română Denver

Vesti de pretutindeni

Botez la Nashville

Pe data de 13 mai, anul acesta, la Biserica Baptistă Română din Nashville, Tennessee, a avut loc un serviciu de botez unde cinci suflete L-au mărturisit pe Domnul ca Mântuitor personal. Programul a durat trei ore și peste 175 de persoane au fost prezente la această bucurie a Cerului. Frați din mai multe părți au venit să se bucure cu biserica Domnului. Fratele Mark Hobafcovici, păstorul bisericii, a oficiat actul botezului. După program s-a servit o masă de dragoste. Ne rugăm ca Domnul să-i păstreze în harul Său pe acești noi credincioși.

De la Cercul Bisericilor Baptiste Române din Banatul Iugoslav

Vârșeț, 24 aprilie 2001

Iubiți frați,

Imediat de la început mulțumim Domnului, Cel care ne poartă în carul Lui de biruință și ne ajută prin Duhul Sfânt să putem lucra pentru cauza sfântă a Evangheliei Domnului nostru Isus Hristos. Vă exprimăm de asemenea mulțumirea și recunoștința din toată inima noastră pentru jertfa și suportul financiar pe care-l faceți ca sufletele pierdute de pe aceste meleaguri ale Banatului iugoslav să audă vestea bună a mântuirii prin Domnul nostru Isus Hristos.

Vă trecem prin față câteva din activitățile noastre din anul trecut, anul 2000:

1. Am oficiat trei botezuri cu 22 de suflete care au mărturisit public credința lor în Domnul Isus Hristos.

2. Întrunirea tineretului și a copiilor cu program bine pregătit s-a desfășurat în clădirea bisericii din Vârșeț.

3. S-au făcut evanghelizări în toate bisericile din Cerc și ca rezultat al

Botez în Georgia

La 22 aprilie anul acesta a avut loc un botez nou testamental cu 12 suflete în Biserica Baptistă Română din Gwinett, păstorită de fratele Matei Istudor.

Botezul a fost înfăptuit de fratele Valentin Popovici. A luat parte mult popor (circa 400 de persoane) și bucuria înălțătoare a împlinirii poruncii Domnului Isus a fost amplificată de cântările corului mixt, ale corului bărbătesc și ale fanfarei bisericii dirijate de Dr. Titus Dan. Au fost adunați laolaltă frați și surori din ambele biserici, din Prima Biserică Baptistă Română din Atlanta, păstorită de fratele Titi Cocian, împreună cu cei din Gwinett. Bunul Dumnezeu să dea har peste lucrarea Sa și să ajute prin Duhul Său ca noile mlădițe să crească și să dea roadă binecuvântată în via Sa.

Noul sediu al Alianței Baptiste Mondiale.

De la data de 2 aprilie, anul acesta, Alianța Baptistă Mondială și-a mutat birourile în noua clădire, mult mai spațioasă și modernă, în orașul Falls Church, din statul Virginia, lângă Washington, capitala Statelor Unite. Noua adresă este: 405 North Washington Street, Falls Church, VA 22046. Adresa pe internet: www.bwanet.org.

DIN BANAT...

acestor evanghelizări au fost botezurile amintite mai sus.

4. Am avut șase întruniri ale păstorilor, cu dezbateri pentru înaintarea lucrării în tot decursul anului.

5. În toamna anului trecut am avut două sărbători deodată: sărbătoarea mulțumirii, cât și 2000 de ani de creștinism adevărat.

6. Fratele Gheorghe Scânteie ne este la ora actuală misionarul care ne ajută în lucrare, fiind prezent la noi de două ori pe lună. Cu el mai vin și alți frați din România. Deși fratele Scânteie este păstor pensionar, totuși mesajul pe care-l prezintă din Cuvântul Domnului satisface nevoile spirituale ale fraților, surorilor și ascultătorilor.

Acum, câteva din activitățile de pe anul în curs. Evanghelizările de iarnă s-au ținut cu frați musafiri din România și SUA. Pentru două săptămâni a fost în vizită fratele Severin Dwight Barrows. Ca rezultat al acestor evanghelizări de iarnă pe data de 15 aprilie anul curent, adică la sărbătoarea mare a Învierii Domnului Isus a avut loc

un botez nou testamental cu trei suflete. Bucuria și atmosfera a fost cerească. deja am planificat cu ajutorul Domnului în luna August să avem un al doilea botez pentru care s-au prezentat deja zece suflete care L-au primit pe Domnul. Fiindcă avem o clădire a bisericii corespunzătoare, având baptistier înăuntru, botezul se poate face oricând.

Tot în anul acesta plănuiam să avem întrunirea tineretului, apoi în toamnă sărbătoarea roadelor și pe lunile august-septembrie o serie de evanghelizări cu frații musafiri care deja și-au anunțat venirea lor.

Desigur că vă este cunoscut faptul că în lucrarea din Banatul iugoslav suntem șase păstori ordinați cât și doi diaconi. Deși ne sunt bineveniți frații musafiri, totuși credem că responsabilitatea lucrării de aici este

pe umerii noștri, al păstorilor de biserică, deoarece cunoaștem bine mentalitatea oamenilor de aici. Sunt rugați toți frații care vin în lucrare să se acomodeze situației și să se includă cu noi, frații lucrători din Banat.

Privind acest raport, vă îndemnăm, fraților, rugați-vă pentru noi, precum și noi ne rugăm pentru voi. Încă odată, recunoștința și mulțumirea noastră pentru ajutorul pe care-l faceți în lucrarea Domnului de aici.

„Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă după plăcerea Lui și voința și înfăptuirea!” (Filipeni 2:13).

Salutările noastre sfinte, calde și frățești! Toate acestea, în Numele Domnului Isus Hristos.

În dragoste sfântă, ai voștri frați,

Iovan Avram Dega, președinte
Gheorghe Barbu, secretar.

Călătorie în Albania

de Dănuț Mănăstireanu

Puțină istorie veche

Albania a fost să fie prima țară pe care am vizitat-o în noua mea slujbă la *World Vision*. Îmi era oarecum teamă și eram extrem de confuz. Nu știam la ce să mă aștept și dacă eram pregătit pentru asta. Am încercat să-mi fac

temele bine, citind tot ce puteam găsi despre *World Vision Albania* și despre țară (enciclopedii, etc.). Am vorbit chiar la telefon cu un prieten care fusese acolo în vizită. Totuși, urma să descopăr acolo în curând, că este una să citești și altceva să

experimentezi.

Din avion, Albania arăta a fi o țară muntoasă. În lecturile mele, am aflat că avea o istorie tragică. Numită **Illiricum** în antichitate, regiunea nu a fost niciodată prea bine controlată de romani, din cauza terenului dificil și a caracterului imprevizibil al locuitorilor. Pe vremea Noului Testament, Illiricum a fost vizitat de apostolul Pavel, care pare să fi convertit acolo în jur de 70 de familii. După o altă tradiție veche, ceva mai târziu, Tit, ucenicul lui Pavel, a început o biserică în Durrës. În antichitatea târzie, Illiricum a devenit parte a Imperiului bizantin. După Marea Schismă din 1054, nordul regiunii a rămas sub influență romano-catolică, în timp ce sudul a intrat sub autoritatea Bisericii Ortodoxe Bizantine, o separare care afectează în mare măsură, până astăzi, condiția religioasă a țării. După căderea Constantinopolului, în secolul al XV-lea, teritoriul locuit de albanezi a intrat sub stăpânire otomană și a făcut parte din Imperiul turc până în 1912,

când a devenit monarhie independentă. În timpul Evului Mediu țara s-a bucurat de independență pentru o perioadă scurtă, ca rezultat al victoriilor militare obținute de eroul național albanez Skanderbeg. Din punct de vedere religios, domnia turcească a afectat Albania în mod profund.

Otomanii n-au folosit violența pentru a-și impune religia, dar au obligat oamenii care nu adoptau Islamul să plătească taxe mult mai mari. Rezultatul acestei strategii dibace a fost că în cei peste patru sute de ani de domnie turcească, mai mult de 70 la sută din populația albaneză a acceptat Islamul, chiar dacă într-o manieră mai degrabă formală. Restul populației este alcătuit din catolici (20 la sută) și ortodocși (10 la sută), majoritatea lor de asemenea doar formal dedicați credinței lor religioase. (Trebuie să menționăm aici, că deși aceste statistici sunt folosite peste tot, mulți albanezi se îndoiesc că ele reflectă situația prezentă).

Istoria mai nouă

Unul dintre cele mai semnificative evenimente politice care a afectat Albania, a avut loc la sfârșitul primului război mondial, când marile puteri au decis în mod arbitrar, și fără nici o atenție pentru implicațiile viitoare, de a lăsa aproximativ 40 la sută dintre albanezi în afara granițelor țării lor. Consecințele tragice ale acestei decizii iresponsabile încă mai bântuie Balcanii. După cel de-al doilea război mondial, Albania a devenit un stat comunist.

Regimul, condus de Enver Hodja, a fost unul dintre cele mai restrictive dintre țările comuniste. Migrând haotic între diverse versiuni de comunism – titoist (iugoslav), stalinist (rusesc), și maoist (chinez), Albania a devenit complet izolată după ruperea de Beijing în anii 70. Hodja a devenit obsedat de

ideea că întreaga lume este împotriva țării lui, și, ca rezultat, a umplut țara cu buncăre, milioane de asemenea construcții monstruoase aflându-se încă peste tot, ca o memorie ciudată a trecutului. În ultimii treisprezece ani ai regimului comunist, Albania a fost oficial singurul stat *ateist* din lume. Toate exprimările religioase au fost strict interzise; bisericile și moscheele au fost închise, iar preoții băgați în închisori, mulți dintre ei murind în lagăre de concentrare. Rezultatul este că deși în prezent albanezii sunt gata să-și declare aderența lor religioasă, de cele mai multe ori ea este una formală. Un recent sondaj de opinie a vădit că albanezii nu înțeleg deloc rolul formativ pe care religia îl poate juca în societate.

Prin capitala țării, Tirana

Primul meu contact cu Albania a fost la aeroportul din Tirana. E foarte mic și prost echipat, ceea ce reflectă condițiile economice ale celei mai sărace țări din Europa. Am făcut un tur de o oră prin Tirana. Ghidul meu a fost dl Kurtezi, care făcuse aceasta în mod profesional pe vremuri. El mi-a arătat urmele regimului comunist: casa lui Enver Hodja, „piramida”, care fusese cândva muzeul memorial Enver Hodja, acum fiind o sală de conferințe, clădirile guvernului etc. De asemenea, mi-a arătat ambasaderele vestice – foarte bine păzite, după tulburările civile din 1998, moschei și biserici, universitatea. Am vorbit despre viața și politica în Albania și am înțeles ce similare sunt lucrurile în țările noastre. Vechii lideri comuniști au încercat și acolo să se dea drept democrați. Totuși, doar în cuvinte, în vreme ce reflexele dictatoriale au rămas aceleași. Chiar și liderii mai tineri, care au venit la putere după tulburările din 1998, nu erau mai buni. Nu erau doar incompetenți, dar păreau chiar mai flămânzi după îmbogățire și după putere decât predecesorii lor. Țara

aproape că nu avea infrastructură. Poliția era și mai coruptă și lipsită de autoritate decât în România. Străzile erau atât de rele încât era greu să-ți imaginezi cum mai puteau circula mașinile. Am înțeles atunci de ce, spre surpriza mea, peste 90 la sută din mașinile de pe străzi erau Mercedesuri; nici un alt tip de mașină nu ar fi supraviețuit în acele condiții. Majoritatea lor erau vechi, dar erau și unele foarte noi (zice-se, multe dintre ele furate din Europa de vest).

Văzând toate acestea, nu este de mirare că sentimentul general din țară e unul de neajutorare și disperare, mai mult chiar decât în România. Mulți albanezi se întrebă dacă există într-adevăr vreun viitor pentru țara lor, în special din pricină că majoritatea tinerilor educați pleacă în vest.

Amintiri din comunism

Ghidul meu fusese profesor de engleză în vremurile comuniste. El îmi spunea cât de rușinat se simțea din cauza lucrurilor pe care a trebuit să le scrie în manualele școlare al căror autor fusese, dacă vroia ca acestea să fie publicate – o experiență obișnuită pentru majoritatea persoanelor implicate în educație în fostul bloc sovietic. Ne-am oprit la o cafea privată, într-un loc ce fusese cândva un parc minunat. Noul meu prieten locuise în acea zonă în urmă cu douăzeci de ani. Apoi, guvernul comunist i-a mutat într-un bloc de apartamente, pentru a face acolo un parc. Acum locul era plin de restaurante și cafenele mici, construite haotic de diferiți proprietari, fără nici cea mai mică atenție acordată mediului. De fapt aceasta se întâmpla peste tot în Albania.

Am aflat că țara avea o rată de șomaj îngrozitoare (în jur de 90 la sută). În mod consecvent, aproape nimeni nu plătea taxe, și singurul mod al guvernului de a se descurca era cu ajutorul creditelor externe. Totuși, oamenii păreau că se descurcă cumva, ca de altfel peste tot în Balcani. Secole de istorie tulburată ne-au învățat arta supraviețuirii. După cum obișnuim să spunem în România, „capul plecat nu-l

taie sabia”. În mod practic însă, acest fel de „înțelepciune” nu a generat prea multă demnitate în noi. Un dezechilibru izbitor pe care l-am observat în Albania era între nivelul de educație al femeilor, comparat cu cel al bărbaților. Femeile păreau mai mult înclinate să studieze și să muncească din greu, și ca rezultat, era relativ mai ușor pentru ele să găsească slujbe bine plătite. Pe de altă parte, bărbaților le era rușine să stea acasă sau să studieze, și, cum nu prea erau slujbe disponibile, își petreceau majoritatea timpului în cafenele și baruri. Cred că acest tipar social defectuos va avea consecințe dezastruoase pentru societatea albaneză în anii următori.

Misionari în Albania

Am început a doua zi în Albania vizitând un misionar occidental care păstora biserica internațională în Tirana. Cel mai interesant lucru pe care l-am aflat acolo era că, spre deosebire de România și de multe alte locuri în lume, misionarii din vest lucrau în unitate în această țară. Cerând o explicație pentru această neobișnuită realitate, am primit două răspunsuri. În primul rând, majoritatea misionarilor din Albania lucraseră înainte de 1990 în Kosovo, unde au putut vedea singuri rezultatele dezastruoase ale asprei concurențe și ale reflexelor construirii de imperii personale, care caracterizează încă o mare parte a eforturilor misionare în Europa de est. În consecință, ei au decis să evite o asemenea situație în Albania, și prin harul lui Dumnezeu, au reușit aceasta în mare măsură.

În al doilea rând, pentru că evanghelicii sunt încă nerecunoscuți ca biserici legitime în Albania, misionarii au fost forțați să creeze o organizație comună de reprezentare, numită *Proiectul de încurajare a Albanezilor (AEP)*. În plus, AEP lucrează în strânsă cooperare cu *Alianța Evanghelică Albaneză* și chiar mai surprinzător, misionarii nu încearcă să controleze circuitul fondurilor, ci pun donatorii în contact direct cu bisericile albaneze. De fapt cele două organizații împart

aceeași clădire. I-am spus păstorului că sunt foarte impresionat de această remarcabilă colaborare, care trebuie să se facă cunoscută și multiplicată în toată regiunea noastră.

Restul zilei a fost dedicat unei vizite în Elbasan, unul dintre birourile locale ale *World Vision Albania*. Ne-a luat peste două ore să ajungem acolo, și a trebuit să traversăm munții. Deși ploua destul de tare, m-am putut bucura de frumusețea peisajului. Era absolut maiestuos. Cu o guvernare mai competentă și cu o infrastructură bună, Albania ar putea atrage mulți turiști.

În Elbasan am întâlnit alți câțiva misionari. Ei mi-au confirmat ceea ce am aflat în Tirana, despre felul cum încearcă să lucreze împreună. O încercare de a vizita un orfelinat catolic a eșuat. Măicuțele, membre ale ordinului Surorilor de Caritate, început de maica Teresa de Calcutta, respectau o zi de tăcere.

Probabil cea mai remarcabilă activitate a biroului World Vision din Elbasan consta într-un efort de curățare a gunoaielor din tot orașul. De mulți ani serviciile de strângere a gunoaielor în Albania nu funcționau și orașele erau inundate de mizerii. World Vision a fost implicat mai întâi într-un proces de educație, care s-a desfășurat în școli și în mici comunități locale. Apoi, biroul nostru a pus la dispoziție cutiile de gunoi pentru tot orașul și a oferit asistență pentru reorganizarea sistemului de strângere a gunoaielor. Întregul efort a culminat cu o zi specială pentru curățirea orașului. Bisericile au fost foarte bucuroase să participe și ele la acest efort important pentru comunitatea locală.

Evanghelicii albanezi

Următoarea zi a fost dedicată întâlnirilor cu diferiți lideri de biserică. Primul lider era o doamnă din SUA, care se ocupa cu organizația de caritate din cadrul Bisericii Ortodoxe Albaneze, numită *Diaconia-Agapes*. Am fost foarte impresionat de amplitudinea activităților lor caritabile și de varietatea acestor activități. După aceea, în sfârșit, am avut privilegiul de a

întâlni doi lideri evanghelici albanezi. Primul, era Eugen (Geni) Begu, tânărul secretar general al Alianței Evanghelice Albaneze. Discutând cu el, am realizat că AEA (care în albaneză se numește VUSH) nu este o instituția ineficace ca și corespondenta ei română, ci o organizație profesionistă, cu o viziune impresionantă și cu o eficacitate care a fost dovedită în chip desăvârșit în timpul crizei din Kosovo, când evanghelicii albanezi au ajutat sute de mii de refugiați. În multe dintre taberele de refugiați, lucrătorii de la Națiunile Unite au preferat Alianța Evanghelică în locul agențiilor occidentale.

Al doilea evanghelic albanez pe care l-am cunoscut era Toni Gogu, tânărul păstor al unei biserici carismatice cu o creștere foarte rapidă. El avea o inimă specială pentru lucrarea cu tinerii și studenții. Sper să pot vizita acea biserică în timpul următoarei mele vizite și poate să predau ceva studenților cu care lucrează Toni.

Există o anume latură în istoria evanghelicilor albanezi care merită să fie menționată aici. Când liderii evanghelici albanezi au încercat să descopere rădăcinile evanghelicilor în istoria albaneză, au avut surpriza să descopere că unul dintre cei mai respectați educatori și intelectuali în secolului al XIX-lea era un evanghelic, Gjerasim Qiriazzi. El a cunoscut Evanghelia pe când vindea Biblii pentru *Societatea Biblică Britanică și Străină*. După ce s-a convertit, el și-a continuat lucrarea ca specialist în educație. În prezent, operele lui se găsesc în toate bibliotecile albaneze. Totuși, puțini oameni în Albania știu că el a scris nu numai lucrări de pedagogie, ci și lucrări devoționale, predici, și cântări.

Ultima zi

În ultima după-amiază în Albania am avut curajul să mă plimb singur pe străzile din Tirana. Nu a fost atât de rău cum aș fi crezut. Am căutat mai întâi un loc unde să iau cina. Colegii mei mi-au sugerat să încerc Centrul Stephanus, un fel de fast-food american, care aparținea unui grup misionar aflat în legătură cu

organizația fr. Richard Wurmbrand, *Vocea Martirilor*. Acolo obișnuiau să mănânce majoritatea misionarilor.

La sfârșitul acelei zile am avut marea bucurie de a mă întreține pe scurt cu un misionar român, **George Dumitrașcu**, care lucrează în Albania cu organizația *World Relief*. El mi-a confirmat multe dintre observațiile pe care le-am făcut în scurtul timp cât m-am aflat acolo. Înainte de a mă culca, m-am uitat pentru ultima oară din balconul hotelului meu la capitala acestei țări frământate și am rostit o ultimă rugăciune pentru ea. Vocea puternică a muezinului din turnul unei moschei din apropiere a rupt tăcerea nopții. Altele au început să răspundă în curând de la alte moschei din oraș, ca pentru a ne aduce aminte că profetul Muhammad avea un puternic cap de pod în continentul nostru mai mult sau mai puțin creștin.

În ultima zi la birou, am avut un timp devoțional. Am citit câteva pasagi din Biblie, am avut o discuție bună și am sfârșit cu o rugăciune pentru cei din birou. Țelul meu era să-i încurajez și să-i inspir în viziunea lor pentru rolul esențial pe care îl pot juca în a construi un viitor mai bun pentru țara lor. Apoi, am oferit flori doamnelor și am plecat spre aeroport. Totuși, nu înainte de a-l întreba pe domnul Kurtezi cum s-a simțit el (care venea dintr-un mediu musulman) la acest timp devoțional creștin. Spre surprinderea mea, mi-a spus că i-a plăcut. Argumentul lui principal era că islamul și creștinismul au caracteristici similare, în sensul valorilor morale pe care le promovează și a dorinței de a avea un impact în societate, un gând pe care va trebui să-l evaluez și să-l discut cândva mai târziu. M-am gândit însă atunci că de fapt acesta era un răspuns normal în cazul cuiva pentru care creștinismul și islamul erau mai degrabă realități exterioare, decât angajări personale.

Am părăsit Albania cu o mare dorință de a mă întoarce acolo. Mi-a plăcut să discut cu oamenii aceia și mi-am dat seama că avem multe în comun. Și, de asemenea, că noi românii, avem multe de învățat de la ei. Sper ca și reversul să fie adevărat. □

FRATELE GAVRILĂ MUNTEANU A PLECAT LA ODIHNĂ

Este în natura noastră o tendință, mărturisită sau nu, de a fi atrași de mărimile din jurul nostru. Nici noi, credincioșii nouetamentali, nu suntem scutiți de acest fapt. Când avem șansa ca în plan local sau cu efort minim de deplasare să ascultăm sau să vedem pe mai marii noștri, o facem cu deosebită plăcere. Mă refer desigur la acei dintre predicatorii români care deopotrivă prin răspândirea Cuvântului ca și printr-o viață curată s-au impus în ierarhia valorică a lumii neoprotestante românești. Când, la o vârstă venerabilă, acești oameni sunt chemați la locurile veșnice, vestea se răspândește cu repeziciune în toate locurile unde se vorbește românește de pe glob cu ajutorul mijloacelor moderne de comunicație. Aș aminti aici cazurile celor ce au fost Alexa Popovici, Nichifor Marcu, Richard Wurmbrand. Dar, pe lângă această categorie mai avem pe aceia care au dus o viață de slujire cu credincioșie și curăție într-un spațiu mult mai limitat, necunoscuți pentru mulți dintre noi, dar desigur cunoscuți Aceluia ce cunoaște totul.

Astfel a trecut la Domnul acela care a fost fratele nostru în Hristos Domnul, Gavrilă Munteanu, la 77 de ani, dar în plină putere de muncă, activ în compania fiului mai mic Gaby, în casa căruia locuise în ultimii zece ani, dar și în biserică din San-Leandro, California, al cărui membru era. În mai toți anii „americani” a fost membru în comitetul bisericii, activ în cadrul serviciilor de rugăciune și școală duminicală. Bun cunoscător al Scripturilor, a servit pentru o perioadă la studiul biblic cu tinerii bisericii. Îmi amintesc o conversație avută atunci: „Dragul meu, eu știu că nu am un limbaj așa de academic, dar cred că dragostea și curăția vor suplini această lipsă”. Au

făcut-o cu prisosință. Cu cinci nepoți în biserică și alții prin alianță, „bunu” a devenit „bunu” pentru toți cei care-l știau. Legăturile tainice cu locul unde a crescut, Giula, îl chemau acasă în fiecare an, făcând ce iubea mai mult: vestirea Evangheliei. A economisit bani să poată plăti un lucrător în România. În anul 2000 a organizat o evanghelizare în zonă împreună cu fratele Jean Chiforeanu, pe cheltuiala proprie.

Tatăl l-a chemat acasă. O plecare abruptă, neașteptată. În seara zilei precedente a participat la ședința comitetului bisericii... Au avut loc două servicii de priveghi în San-Leandro, care au adunat sute de români din zonă, din toate bisericile românești. Au vestit Cuvântul frații păstori: Iosif Sărac, Ioan Gug, Mihai Sârbu, Iosif Bote, Viorel Candreanu, Adrian Onofrei, Constantin Cristea, precum și fr. Donell, profesor la „Bay Bible Institute”. Cel dintâi gând care mi-a venit în minte la vestea morții fratelui au fost versurile unui poet de limbă germană, Rainer Maria Rilke, care într-o traducere sună așa: „Tare e moartea, peste măsură,/ Suntem ai ei cu râsul în gură,/ Când arzătoare viața o credem în noi,/ Moartea în miezul ființei râde în noi.” Predicile pline de har și inspirație ale fraților ne-au amintit că viața aceasta este scurtă, plină de necazuri, dar că trăită după „Marele model, Domnul Isus Hristos” este drumul spre marea promisiune: Viața veșnică. Acestea au fost cuvinte înălțătoare pentru toți și de mângâiere pentru familie... Corul bisericii dirijat de Petre Ursu a dat slavă Domnului.

Corpul neînsuflețit a fost dus apoi în Giula în România unde a fost înhumat. Acolo a avut loc un serviciu de înmormântare la care au participat frații: Jean Chiforeanu, Vasile Tamaș și Nelu Vereș. Fanfara fraților pentecostali din Cluj a dat slavă Domnului cu această ocazie. Peste 300 de oameni au participat la serviciul funerar, având ocazia să asculte Cuvântul Domnului. A fost, (desigur, nedorită sub această formă) evanghelizarea pe care o dorea și o plănuia pentru anul 2001 cel care a fost fratele Gavrilă Munteanu.

**George Bocșan, San-Leandro,
California.**

LA CLUJ, CREDINCIOSII BAPTIȘTI S-AU BUCURAT MULT !

La Cluj-Napoca, în ziua de 4 mai 2001, credincioșii bapțiști veniți din toate bisericile comunității de Cluj, au sărbătorit JUBILEUL de 70 de ani de existență a Comunității Baptiste de Cluj. Înființată în martie 1931, Comunitatea de Cluj a fost cea de a patra din România, contribuind decisiv la consolidarea Uniunii Baptiste pe plan național. Dacă la data înființării, Comunitatea s-a alcătuit din 105 biserici din 4 județe ale Ardealului de nord, în prezent Comunitatea de Cluj este formată din 296 biserici, misiuni și puncte misionare, răspândite pe un teritoriu a opt județe transilvănene: Alba-Nord, Bistrița Năsăud, Cluj, Covasna, Harghita, Maramureș, Mureș, Sălaj, slujite de 91 păstori și presbiteri, cu 12.316 membrii și peste 25.000 aparținători.

Sărbătoarea a început cu un timp de rugăciune cu mulțumiri și laude lui Dumnezeu, pentru purtarea Sa de grijă

de-alungul celor 70 de ani de bucurii, biruințe, încercări și suferințe. Cuvântul de bun venit a fost rostit de păstorul Tamaș Vasile, președintele Comunității, care a mulțumit celor peste 250 participanți la timpul de aducere aminte ocazionat de binecuvântările lăsate de Dumnezeu copiilor Săi, din această parte a României. Au fost adresate cuvinte de salut din partea Uniunii Baptiste de către Secretarul General, păstorul Mladin Onisim din Arad, din partea Comunităților vecine, de Sibiu prin păstorul Dobrin Gheorghe din Mediaș, Sibiu și păstorul Miheci Nicolae din Bihor, precum și din partea Convenției Baptiste Maghiare, salutul fiind adresat de către păstorul Pal Gergely din Pericei, Sălaj.

Istoricul Comunității a fost prezentat de Dr. Dan Ioan-Alexandru, unul din foștii președinți, fiul întemeietorului Comunității, Dan Ioan. Materialul ilustrativ a entuziasmat

PLAN SAU SIMPLĂ ÎNTÂMPANARE?

Marinarii și-au dat demult seama că cea mai eficientă modalitate de strângere a funiei este adunarea acesteia în figuri asemenea cifrei 8. Această împachetare eficientă (de fapt un helix comprimat) este observabilă și în natură. Multe dintre proteine sunt în formă de helix. Dublul helix (dubla elice) a ADN-ului este fapt științific dovedit. Aceste forme atractive până și din punct de vedere artistic se dovedesc a fi soluția optimă pentru împachetarea strânsă a unor obiecte foarte lungi, fără riscul încurcării. ADN-ul și proteinele sunt cele mai apropiate ca formă de structura optimă determinată prin simulare computerizată, descrisă de revista „Nature” (vol. 406, p. 251, iulie 2000). „Este acesta plan sau simplă coincidență?” se întreabă matematicienii Andrzej Stasiak și John Maddocks, care își și răspund astfel propriei întrebări: „Bănuim că ar fi vorba de prima opțiune!” Stasiak și Maddocks au dreptate. Aceste structuri optime sunt rezultatul planului și scopurilor pe care le-a avut Creatorul, care a dat spațiului și materiei proprietățile ei de bază, știind foarte bine cum să le ajusteze având în vedere volume mari în spații restrânse.

(John MacKay și Romulus Campan, Centru de Cercetări în Creație)

audiența, fiind alcătuit din peste 170 de imagini, planșe proiectate și comentate, care au contribuit la rememorarea multor evenimente sau personalități din conducerea Comunității Baptiste. Ne-am reamintit principalele etape parcurse de bisericile Clujene în cei 70 de ani: perioada interbelică până în 1940, apoi etapa Dictatului de la Viena și a războiului al II-lea mondial, până în 1947. Perioada speranțelor oprimate a cuprins anii 1948 - 1964, faimosul an al „arondărilor” de Biserici și Comunități, cu destituirea multor păstori baptiști precum și reglementarea forțată propusă de comuniști în special Bisericilor din Cultele Evanghelice.

Perioada dominației comuniste și încercările de prigonire a credincioșilor din anii 1964-1989 a cuprins referiri la multele persecuții asupra credincioșilor baptiști clujeni, la demolarea locașurilor de închinăciune (Dej, Bistrita, Baia Mare, și altele), s-au biserici fără păstori, planul de învățământ teologic cuprinzând doar o promoție la 4 ani, pretenția de a comunica

împuneri listele cu membrii bisericilor sau ale candidaților la botez, efectuarea botezurilor numai cu aprobarea autorităților, și multe alte exemple. Păstorii delegați ai județelor, au prezentat realitatea din bisericile baptiste în zilele noastre și au arătat binecuvântările lui Dumnezeu care a îngăduit acest progres, păstorul Ionel Ardelean a prezentat viziunea misionară a lucrătorilor Evangheliei bistrăeni. Păstorul Ionel Mânzat, decanul de vârstă al păstorilor Comunității, a reamintit celor prezenți clipele de încercare, când trimișii securității comuniste au demolat clădirea bisericii din Dej și alte persecuții la care credincioșii baptiști au răspuns cu răbdare și credincioșie. Vorbind în numele credincioșilor baptiști maramureșeni, păstorul Iosif Morcan, secretarul Comunității de Cluj, a pledat pentru unitatea frățească în progresul lucrării precum și răul adus de dezbinarea dintre frați. Se pare că avântul misionar cel mai accentuat are

loc pe meleagurile județului Mureș, unde păstorul Vasile Paul a organizat „Cercul Misionar Mureșul Superior”, cu o foarte bună funcționalitate și viziune Evanghelică.

A avut un răsunset puternic, reamintirea numelor înaintașilor credinței noastre, care acum sunt în bucuria răsplătirii veșnice, la Domnul: Pop Nicolae din Gârbou, Dan Ioan din Cluj, Dunca Gavril și Costea Simion din Negriștea, Cozman Gheorghe din Aiud, Bălănean Ioan din Jibou, Costin Nicolae și Miclaus Nicolae din Baia Mare, și mulți alții. A fost reamintit numele primului martir creștin baptist român, Huruba Ioan, tânăr credincios din

Toplița, bătut crunt de un preot, din cauza căreia, la puțin timp a decedat, în primăvara anului 1931.

Participanții la sărbătoarea celor 70 de ani nu au uitat să mulțumească lui Dumnezeu și pentru slujitorii Cuvântului, originari din bisericile Comunității Cluj, acum aflându-se răspândiți în multe țări, dar care continuă să lucreze cu dăruire la propășirea lucrării sfinte în mâinile Lui, printre aceștia amintind doar pe câțiva: Brisc Ioan, Crișan Alexandru, Filip Mircea, Gug Ioan, Marian Levi, Matei Eugen, Miheș Tituis, Țiplea Liviu, Vădan Vasile, în USA și Canada; Dan Titus Emanuel și Ilieș Ioan în Australia. Ne bucurăm de lucrările pe care le fac păstorii clujeni, trăitori în alte județe ale țării, printre care s-au amintit numele următorilor: Costea Liviu, președintele Comunității de Craiova, Fodorean Daniel, președintele Comunității de Constanța, Hotea Gheorghe la Drăgășani, Iuga Romică și Iuga Viorel la Arad, Pop Dinu la Iași,

Rusu Timotei la Deva, Taloș Vasile Alexandru, fost președinte al Uniunii, la București, Talpoș Vasile, rectorul Institutului Teologic Universitar din București, Tătaru Iulian la București, Tinco Ilie, la Bocșa, Țon Iosif la Brașov, Zaharia Ioan la Arad.

Au fost evidențiate bisericile cu fanfare: Baia Mare, Bistrita 1, Cehei, Chiuiești, Gârbou, Negreni. Grupuri sau formații muzicale în bisericile: Cluj Mănăștur, Iclod, Câmpia Turzii, Dej, Sighet, Zalău. Coruri și formații corale în: Baia Mare, Bistrița, Cluj, Câmpia Turzii, Dej, Sighet, Zalău. Ne-am amintit de frații noștri păstori plecați la Domnul în ultimii ani: Câmpean Ioan la

Ploiești, Coldea Ioan în Canada, Farc Petru la Bistrita, Mureșan Vasile la Macea, Restea Moise la Sigretu Marmăției. Cel mai semnificativ lucru în ultimii 9 ani privind creșterea în cunoașterea Cuvântului, și care a pornit din bisericile Comunității de Cluj, îl constituie elaborarea Programului de Studiu Biblic „Istoria Binecuvântării” a lui Benjamin Fărăgău. Până în prezent, s-au editat 39 de volume de studii ale cărților Bibliei, au

fost distribuite în toată țara, în aproape toate țările Europei și au fost cerute în USA, Canada, Africa de Sud, Australia, Israel și multe alte țări ale lumii. Dumnezeu să binecuvinteze această lucrare de răspândire a Cuvântului Său, tălmăcit în limbaj și metode moderne.

Despre binecuvântările lucrării de răspândire a credinței baptiste pe meleaguri sălăjene a vorbit păstorul Corneliu Ardelean, județul Sălaj fiind leagănul istoric al credinței baptiste, prin Camar, unde în 1896 exista o biserică a fraților maghiari și unde până în ziua de astăzi numărul credincioșilor maghiari îl depășește pe cel al românilor. Delegatul Convenției Baptiste Maghiare, păstorul Gherghely Pal a confirmat conlucrarea bună cu frățietatea română și bucuria de a trăi în unitatea Cuvântului cu toți credincioșii. Un cuvânt de suflet, emotionant, a avut și păstorul pensionar Simion Rusu din Baia Mare, fost președinte al Comunității de Cluj, timp de 7 ani, în

Mărturisiri din adâncuri

de Benjamin Jian

(continuare din martie 2001)

perioada grea de slujire 1964-1971, făcând referiri directe la uneltirile împuterniciților cultelor, care îngădeau libertatea de expresie a credincioșilor bapțiști sub dominația ateistă a comunismului din România. A fost citit mesajul de dragoste frățească al păstorului Mihai Hușanu, aflat temporar în Elveția, unul dintre păstorii persecutați de regimul comunist dar care a rămas credincios lui Dumnezeu, slujind biserica din Cluj-Mănăștur mulți ani și Comunitatea de Cluj în calitate de președinte până în anul 1991. A emoționat audiența, citirea mesajului primit din îndepărtata Australia, de la păstorul român Titus Emanuel Dan, fiul intemeietorului comunității, Dan Ioan, care a reușit prin binecuvântarea lui Dumnezeu să planteze multe biserici pentru românii din diaspora și devenind primul președinte al Asociației Bapțiștilor din Australia în urmă cu zece ani. El dorește vestitorilor de azi ai credinței curate în Hristos, modelul de credincioșie al înaintașilor care au avut în inimile lor „dragostea de frați și iubirea de oameni, speranța noastră fiind că Domnul nostru vine și va rasplăti fiecăruia după faptele lui”. Mesajele spre zidire spirituală din Cuvântul lui Dumnezeu au fost tălmăcite cu entuziasm și putere de către păstorii: Mladin Onisim, secretarul general al Uniunii Bapteste din România, și Dobrin Gheorghe, președintele Comunității de Sibiu. Participanții au realizat o fotografie comună în fața clădirii bisericii din loc, apoi a urmat o agapă frățească, cu toții dorind binecuvântarea lui Dumnezeu pentru lucrarea de propășire a Evangheliei pe meleagurile Comunității de Cluj și în toată România. A fost o zi de bucurie deplină pentru frățietatea baptestă din țară, cu deosebire pentru credincioșii Comunității de Cluj, acum, la 70 de ani de istorie și mărturisire creștină Evanghelică vie.

Consemnează: Liviu Marhao și dr. Dan Ioan Alexandru (președinte al Comunității Cluj între anii 1991 și 1995).

Eu primesc ordinul să pătrund în camera tehnică de intervenție chirurgicală și să-i tai tuburile de oxigen, lucru pe care l-am făcut, fiindcă știam că aceasta nu-i poate provoca moartea.

După secționarea furtunelor de oxigen, văzând că lucrul acesta nu-l afectează, primesc ordin să-i strecor otravă în mâncare. Lucrul acesta nu l-am acceptat, motivând că nu mă pot apropia, că mă cunoaște soția lui. Motivul a fost acceptat de conducătorul acțiunii de lichidare, care în ziua aceea era colonelul N.

Următoarea acțiune a fost, după ieșirea lui din spital. A fost acțiune de filaj și urmărire pe șoseaua dintre Lugoj și Caransebeș, la limita județului Timiș cu Caraș-Severin. L-am oprit și am încercat să-l tragem jos. Ordinul era să-l scoatem din mașină și să-l împușcăm. P.D. n-a coborât din mașină, și traficul era intens, așa că s-a renunțat la acțiune. Eram cinci „îngeri ai morții” care trebuia să operăm. Au fost alți îngeri mai tari care l-au apărât.

Fratele Pavel Petruț a fost tot în sarcina mea, dar cu toate că nu am executat ordinul criminal, nu am fost apostrofat niciodată de șefi pentru faptul că nu l-am „trimis dincolo.” Organele de securitate erau foarte sensibile la buna conduită și la credibilitatea eventualelor victime. De aceea, au încercat înscenări de procese și calomnii, toate minciuni ca să distrugă personalitatea celor pe care îi urau.

După arestare. Ajung în închisoare, unde după trei ani de detenție încep să citesc zilnic Biblia, încep s-o înțeleg, încep s-o îndrăgesc, și din inimă îmi iese răutatea, încep să mă rog pe genunchi zilnic lui Dumnezeu. Eram în închisoarea de maximă siguranță din Craiova peste 100 de „vietăți”, dar eu eram singurul care mă rugam lui Dumnezeu. Iată cum s-a întâmplat:

Am solicitat la Craiova comandantului închisorii să-mi cheme un reprezentant al bisericii bapteste. Mi-a răspuns sec: „Ce, ai înnebunit? De la tine am pretenții, fiindcă ești camarad militar între condamnați. Pocăiții nu au voie să pună piciorul în închisoarea condusă de mine!” M-am certat cu el, cu C.I.-stul cu care fusesem coleg de breaslă, și de atunci au început persecuțiile, șicanările, și toate metodele de intimidare.

În februarie 1998 am depus plângere la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, de la Strasburg. Am depus plângere la Parlamentul român, la Parchetul militar Craiova. Atunci au lăsat să vină la mine păstorul Teofil Ologeanu, păstorul bisericii bapteste din Craiova, care mi-a adus lumina.

După câteva zile de la intervenția Parlamentului României să-mi dea voie să-mi practic credința și să citesc Biblia, am fost trimis la închisoarea Arad, unde sunt singurul condamnat pe viață, complet izolat de restul condamnaților.

După ce am citit Biblia de câteva ori în întregime, am înțeles adevărul. Hotărârea mea de a-L urma pe Domnul Isus a avut la bază o convingere personală primită de la Duhul Sfânt și revelată prin Cuvântul Sfințel Scripturi. Am simțit că nu sunt un păcătos oarecare, ci unul dintre cei mai mari păcătoși, și cel dintâi (I Timotei 1:15). Am dorit să mă vindec de boala păcatului pentru totdeauna, așa cum vrea și Dumnezeu pentru mine. Atunci L-am primit pe Domnul Isus, Îl urmez, Îl iubesc. Am acceptat lucrarea Lui la cruce pentru mine, căci nu există nimic mai folositor pentru viața pe care o trăiesc aici și cea viitoare decât acceptarea Domnului Isus ca Domn și Mântuitor al meu personal.

Nimeni nu poate pune condiții lui Dumnezeu. Omul poate accepta sau respinge condițiile Lui, dar nu le poate schimba și nici negocia. Concluzia mea este că cea mai mare piedică în mântuire nu este faptul că oamenii sunt prea păcătoși, căci Domnul Isus a rezolvat problema păcatului, ci faptul că oamenii se cred buni și se pot descurca singuri.

Imagini de la Întâlnirea de Primăvară ținută la Kitchener, Canada, între 19 și 20 mai 2001. Ședințele și adunările de închinăciune au avut loc în frumos locașul și sălile anexe ale Primei Biserici Baptiste din Kitchener. Organizarea locală a Întâlnirii s-a făcut în colaborarea celor trei biserici din Kitchener, păstorite de frații Ionel Păsui, Ilie Velea și Nicu Brânda. Sărbătoarea, la care a luat parte mult popor, a fost încununată cu cântări de cor și fanfară, poezii, mesaje inspirative din Cuvântul Domnului. Numele Domnului Isus a fost înălțat în mijlocul nostru.